21/02/2019

Φοβερός και ακλόνητος Άγιος: Ιερομάρτυς Ανανίας

/ Ορθόδοξες Προβολές

Του Κώστα Παναγόπουλου

Στους Έλληνες προκαλούσε τιτάνιο σεβασμό. Στους Τούρκους προκαλούσε τρόμο, φόβο, έκπληξη μέχρι υπερβολής. Ταράκουλο τον έπιανε τον Τούρκο, όταν κουνούσε τη σκιά του ο Ανανίας.

Τη δύναμη που είχε ο Δεσπότης την ήξεραν οι Τούρκοι καλά, αλλά όχι πως γνώριζαν τα πάντα, το πώς, δηλαδή, ο Άγιος μαζί με τον Μπενάκη, τον Γιαννάκη Κρεββατά, τον Ζαήμη, κινούσαν μυστικά τους Κλέφτες και τους είχανε, τρόπον τινά, υπό δική τους προστασία και διεύθυνση.

Φιλάγαθος, φιλάνθρωπος, ακλόνητος. Σταθερός χαρακτήρας ο Άγιος. Αδύνατον τέτοιος άνθρωπος να περάσει ποτέ απαρατήρητος.

Οι Έλληνες, χωρίς αυτόν, δεν τα έβγαζαν πέρα σε γνώσεις. Οι Τούρκοι καταλάβαιναν τον όγκο του, τα φώτα του και προτιμούσαν την οδό του καλοπιάσματος, μα και οι ίδιοι κοιτούσαν το συμφέρον τους ώστε να παίρνουμε φως από τα φώτα του. Ο Ανανίας, κάτω από τη μύτη τους, οργάνωνε, όμως, Επανάσταση.

Το 1767, ήρθε νέος πασάς στον Μοριά. Ήταν άνθρωπος κακούργος, με μίσος κατά των Χριστιανών, «δεν υπέφερε ο θηριωδέστατος, συν τοις άλλοις, και την αξιότητα του Μητροπολίτου Ανανίου» καθώς το γράφει ο π. Αμβρόσιος Φραντζής στην Ιστορία της Αναγεννηθείσης Ελλάδος.

Αμολάει μπουγιουρντί ο καινούριος να πάρει τέλος ο Γκιαβούρ Μητροπολίτης. Εν ολίγοις, δηλαδή, να τον σφάξουνε, χάμω στο γόνατο σαν πρόβατο, έστω κι αν ήξερε ο πασάς πως στέλνει να σφάξουνε λιοντάρι και στη σκέψη τον έπιανε σύγκρυο. Ούτε στον Σουλτάνο δεν το είπε για να πάρει τη συνήθη άδεια.

Μάλλον, το ήξερε ο πασάς πως πάει να κάνει ακροβασία, μη γνωρίζοντας κιόλας την κατάληξη, αλλά έτσι «πνέων αγανακτήσεως» δεν μπορούσε να ζήσει με τη ζήλια του.

Ο Ανανίας, ως άνθρωπος πανέξυπνος, το κατάλαβε πως ήρθαν γι’ αυτόν. Οι άλλοι τον βάλανε χάμω και του λέγανε να πάρουνε τα όπλα. Εκείνος, ωστόσο, προτίμησε να μην την πληρώσει τόσος κόσμος και με τίποτες – μα με τίποτες – να μην κινδυνεύσει η μυστικότητα, η δουλειά που είχε γίνει τόσα χρόνια με την ελπίδα μιας καλής και επιτυχημένης Επαναστάσεως.

«Εμένα θέλουνε, εμένα θα έχουνε». Έτσι θ’ αποκρίθηκε ο Δεσπότης στα θερμά παρακάλια των Ελλήνων. Μπήκε ο Ανανίας στον ναό και μάλιστα προσκάλεσε τον Τούρκο για να έρθει να κάνει τη δουλειά του. Είχε πριν μεταλάβει τα Άχραντα και έτοιμος πια για τα ουράνια, δε νοιάστηκε πια για τον θάνατο.

Τρείς μαχαιριές στην καρδιά και της δέχτηκε ανδρείος και όρθιος!

Απίστευτο. Έτσι, όμως, πεθαίνουν οι Άγιοι. «Και έτσι πεσών ύπτιος» καθώς το γράφει ο π. Αμβρόσιος Φραντζής, «παράδωσε το πνεύμα του εις χείρας Θεού ζώντος».

Ο Ανανιάς, ο Μπενάκης, ο Ζαήμης, ο Γιάννακης ο Κρεββατάς, είναι του 1750 και δώθε, ακόμη μακριά από το 1821. Γιατί, βέβαια, οι Έλληνες ποτέ δε χωνέψανε τον Τούρκο και τον είχανε στο βόλι από πάντοτε. Απλώς, το 1821 θέριεψε το κύμα του Ρωμηού, χωρίς να σημαίνει ετούτο πως οι Τούρκοι δεν τραβούσαν τα πάνδεινα όλους τους αιώνες πιο πίσω.

Το θέλησε το Θεός το ’21, αλλά πίσω υπήρξαν Ανανίες.

Οι ιστορικές πληροφορίες αλιεύονται από την ΕΠΙΤΟΜΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ του π. ΑΜΒΡΟΣΙΟΥ ΦΡΑΝΤΖΗ